

Sygn. akt II CSK 665/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku I. O.
przy uczestnictwie K. O.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu
z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt I Ca 165/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawiła w formie dwóch pytań: 1) czy sąd orzekający w sprawie działa w granicach prawa dokonując interpretacji umowy o częściowym podziale majątku dorobkowego wbrew jego zakresowi podmiotowemu określanemu przez strony w akcie notarialnym oracz czy wykładnia dokonana przez sąd pozostająca w sprzeczności z literalnym brzmieniem umowy i naruszająca prawo strony wynikające z art. 45 § 1 k.r.o. jest zgodna z art. 65 § 1 i 2, art. 56 i 353¹ k.c.; 2) czy jest konieczne wyjaśnienie przyjęcia za własne przez sąd II instancji ustaleń faktycznych sądu I instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji wnioskodawczyni zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych oraz czy wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd II instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sposób sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby w sprawie występowały istotne zagadnienia prawne. Pytania zredagowane przez wnioskodawczynię nie nawiązują do abstrakcyjnych problemów powstających w związku z wykładnią przepisów wymienionych przez nią w obrębie podstaw skargi kasacyjnej, lecz konkretnie dotyczą prawidłowości

wykładni umowy poddanej ocenie Sądów *meriti* orzekających w niniejszej sprawie. W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych wątpliwości interpretacyjnych, które wiązałyby się z wykładnią art. 45 § 1 k.r.o., art. 65 § 1 i 2, art. 56 i 353¹ k.c. Ograniczyła się do postawienia dwóch pytań, nie formułując jednocześnie wątpliwości wobec odpowiedzi na nie, możliwych do udzielenia po przeprowadzeniu ich wykładni, czy też odpowiedzi udzielanych w doktrynie i orzecznictwie. Uzasadnienie wątpliwości prawnych powiązała z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, a te nie dotyczą problemów abstrakcyjnych, lecz wykładni konkretnej umowy. Problem okoliczności, które powinny być uwzględniane przez sąd w procesie wykładni umowy był po wielokroć podejmowany w orzecznictwie. O zasadach dokonywania wykładni oświadczeń woli Sąd Najwyższy szczegółowo wypowiedział się w wyroku z 8 października 2004 r., V CK 670/03 (OSNC 2005, nr 9, poz. 162), a w wyroku z 8 czerwca 1999 r., II CKN 379/98, (OSNC 2000, nr 1, poz. 10) wyjaśnił między innymi, że przewidziane w art. 65 § 2 k.c. wymaganie badania zgodnego zamiaru stron i celu umowy ogranicza w istotnym stopniu możliwość werbalnej interpretacji umowy.

Także art. 378 § 1 k.p.c. był wielokrotnie wykładany przez Sąd Najwyższy, a to w celu wyjaśnienia, jakie działania sądu II instancji spełniają ustalone w powołanym przepisie wymaganie rozpoznania sprawy w granicach apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, nie publ. i orzecznictwo przytoczone w jego uzasadnieniu).

Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem wydanego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

I.n